

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618201557
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8618201557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: P. R. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX T., právne zastúpená JUDr. Michalom Michalovčíkom, advokátom, Centrálna 274, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Ružinov, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie v sume 1.001,92 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6Csp/75/2018-126 zo dňa 20.10.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom rozsahu, t.j. vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 501,92 eur a vo výroku IV. o trovách konania.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Svidník č. k. 6Csp/75/2018-26 zo dňa 09.10.2018. Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 501,92 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom zamietol žalobu vo zvyšku. Štvrtým výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žalobkyni priznal ich náhradu voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaviazať žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.001,92 eur. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2Csp/26/2017 sa úspešne domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv, najmä pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmluve o spotrebiteľskom úvere, aj vo vzťahu k neoprávnenému obohateniu zo strany žalovaného ako dodávateľa. Rozsudkom v uvedenej veci zo dňa 13.09.2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.07.2018, č. k. 20Co/36/2018-89 bolo súdom rozhodnuté o určení neprijateľných zmluvných podmienok a povinnosti vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 501,92 eur. Žalovaný so žalobou nesúhlasil tvrdiac, že nie sú splnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa skonštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 2Csp/26/2017-59 zo dňa 13.09.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k.

20Co/36/2019-89 zo dňa 12.07.2018 si žalobkyňa voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie svojho práva ako spotrebiteľa, keď v predmetnom rozsudku súd vo výroku I. a II. určil, že zmluvné podmienky v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2013 uvedené v bode 8., ods. 8.1. a 8.4. ohľadom Dohody o poskytnutí služby sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a vo výroku III. rozsudku rozhodol, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 501,92 eura, nakoľko žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne o uvedenú sumu obohatil.

4. Súd prvej inštancie mal preukázané, že základ nároku žalobkyne je bezpochyby daný, nakoľko v tomto prípade je splnený jediný predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorým je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Bolo preukázané, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila na tunajšom súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa. V rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2Csp/26/2017-59 zo dňa 13.09.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov č. k. 20Co/36/2019-89 zo dňa 12.07.2018 súd vo výroku I. a II. určil, že zmluvné podmienky v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2013 uvedené v bode 8., ods. 8.1. a 8.4. ohľadom Dohody o poskytnutí služby sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a vo výroku III. rozsudku rozhodol, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 501,92 eura, lebo žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne o uvedenú sumu obohatil, a to z dôvodu, že žalovaný pri uzatváraní uvedenej zmluvy porušil zákonné povinnosti, na základe ktorých súd poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru a teda k strate finančných prostriedkov. Za daného stavu s ohľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Pri výške uplatneného nároku v sume 1 001, 92 eura žalobkyňa vychádzala z toho, že súd v základnom konaní jednak určil neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve medzi žalobkyňou a žalovaným, na základe ktorých si žalovaný ako poskytovateľ úveru inkasoval neplatne dohodnuté poplatky a jednak žalobkyni nie že iba hrozila, ale reálne vznikla ujma vo výške 501,92 eura, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Súd mal za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z. z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň uviedol, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako je to v prejednávanej spore, čo do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom bola aj spôsobená. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia žalobkyni, ak majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia vyslovil názor, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 501,92 eura, ktorú žalobkyňa bezdôvodne uhradila žalovanému a ktorú sumu bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni v základnom konaní. Súd mal za to, že priznať žalobkyni ďalšiu sumu 501,92 eura ako finančné zadosťučinenie aj za určenie neprijateľných zmluvných podmienok by bolo neprimerané, nakoľko aj keď žalovaný uviedol v zmluve tieto poplatky (51,74 eura a 26,88 eura), súd ich považoval za neplatne dohodnuté a celý úver v základnom konaní za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný si ani neuplatňoval nárok vyplývajúci z absolútne neplatných zmluvných podmienok. Na základe uvedeného zhodnotil, že priznanie finančného zadosťučinenia je plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného na zaplatenie

finančného zadosťučinenia tak, ako je to uvedené vo výroku II. rozsudku a vo zvyšku výrokom III. rozsudku žalobu zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu a to napriek zamietnutiu žaloby vo zvyšku, pretože výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu a čo do základu bola žaloba podaná dôvodne. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

6. V zákonom stanovenej lehote podal proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku II. a III. odvolanie žalovaný. Namietal, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napadnutého rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 501,92 eur. Namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku čo do výšky nároku s poukazom na § 220 ods. 2 CSP. Na podporu svojho tvrdenia upriamil pozornosť aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. IV. ÚS/115/03), a to k požiadavke odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Tvrdil, že postup súdu, ktorý výšku finančného zadosťučinenia určuje ako sumu bezdôvodného obohatenia, nemá oporu v žiadnom právnom predpise a ani v ustálenej súdnej praxi. Primerané finančné zadosťučinenie je primárne nárok nemajetkovej povahy, a preto by mal byť odôvodnený práve skutočnosťami, ktoré sa týkajú jeho nemajetkovej povahy. Priznaná suma 501,92 eur je krajne neprimeraná a jej výška nie je odôvodnená žiadnou osobitnou okolnosťou. Vyslovil svoj nesúhlas aj so závermi súdu, podľa ktorých finančné zadosťučinenie plní výchovný a odstrašujúci účinok, lebo to tiež nemá oporu v žiadnom zákone. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je namieste v iných oblastiach práva. Rovnako namietal to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho námietkou, týkajúcou sa opakovaného uplatňovania nároku na finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa si od každého ním iniciovaného konania odvodzuje uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia, čo odporuje účelu citovaného zákonného ustanovenia. Žalobkyňa nepodala bez relevantného dôvodu jednu žalobu, ale x žalôb, ktoré mohla ešte rozdeliť na ďalšie čiastkové žaloby a takto by mohla iniciovať čiastkové konania a uplatňovať požiadavku na finančné zadosťučinenie. S poukazom na rozsudok sp. zn. 14Co/91/2012 Krajského súdu v Prešove s ohľadom na § 3 ods. 5 citovaného zákona, jeho neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Prvoinštančný súd tak bol povinný zaoberať sa uvedenou námietkou, pretože sa týka jednak prípustnosti žaloby ako takej, a jednak existencie žalovaného nároku čo do základu a čo do výšky. Vo vzťahu k odvolaniu proti výroku o trovách konania uviedol, že napadol výrok vo veci samej, od ktorého závisí aj výrok o náhrade trov konania a aj pri ponechaní výroku I. v platnosti je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobkyni. Žalobkyňa nepredložila súdu žiadne dôvody a dôkazy na preukázanie v tom smere, aby splnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadom požadovaného nároku. Žaloba neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku. Nie je preto namieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná. V prejednávanej veci žalobkyňa od počiatku neuvádzala žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohla oprávnenne domnievať o danosti nároku v žalovanej výške. Toto vedie k tomu, že žalobkyňa nemá žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže. Odvolateľ v ďalšom uviedol, že odvolanie podáva podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, a preto navrhuje rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa tak, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom čo do základu priznaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré má plniť funkciu satisfakčnú, ako aj sankčnú. Správne jej bolo priznané zadosťučinenie vo výške 501,92 eur s poukazom na konanie Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Csp/26/17, v ktorom boli určené viaceré neprijateľné zmluvné podmienky v Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2013 a aj bezdôvodné obohatenie vo výške 501,92 eur. Na uvedenom úvere žalobkyňa zaplatila sumu 810,18 eur, a to za úver, ktorý jej bol poskytnutý vo výške 308,26 eur. Hrozila jej teda oveľa vyššia ujma ako bola len suma 501,92 eur, keďže žalovaný ako veriteľ účtoval rôzne sankčné poplatky. Konanie žalovaného možno označiť ako minimálne nekalé bez akýchkoľvek mantinelov v rámci podnikania so

spotrebiteľskými úvermi. Nárok žalobkyne aj prvoinštančný súd vyhodnotil ako dôvodný a primeraný, naplňujúci sankčnú, satisfakčnú a odradzujúcu funkciu vo vzťahu k profesionálom, ktorí sa zaoberajú poskytovaním spotrebiteľských úverov, keďže poskytnutie finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi môže nepochybne odradiť dodávateľov od nekalého konania aj voči ostatným spotrebiteľom. Žalobkyňa preukázala, že žalovaný sa domáhal uspokojenia svojich domnelých práv, a to aj v konaní vedenom na OS SK pod sp. zn. 2Csp/26/2017. Navyše postačuje aj samotná hrozba vzniku ujmy na primerané finančné zadosťučinenie. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého vyplýva, že jediným kritériom priznania finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Poukazujúc na uznesenie NS SR z 30.06.2010 sp. zn. 3Obo/96/2009 uviedla, že žalobkyňa výšku primeraného finančného zadosťučinenia nedokazuje, ale je to vecou posúdenia všeobecného súdu. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď vychádzal zo správnych úvah a rozsudok je riadne odôvodnený. Navrhla preto rozsudok v napadnutých výrokoch potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. K replike žalobkyne k odvolaniu žalovaného sa žalovaný už nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred, t. j. dňa 17.06.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Keďže odvolanie nebolo podané proti výroku I., ktorým bol zrušený platobný rozkaz Okresného súdu Svidník č.k. 6Csp/75/2018-26 zo dňa 09.10.2018, proti ktorému odvolanie ani nie je prípustné, ani proti výroku III., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, rozsudok v uvedených výrokoch nadobudol podľa § 367 ods. 2 CSP právoplatnosť.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05) a konštatuje, že ani jeden z odvolacích dôvodov nie je spôsobilý privodiť zmenu rozsudku v jeho napadnutej časti.

12. Poukazujúc na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Odvolacia námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok nezodpovedá preukázaným skutkovým okolnostiam, preukazujúcich dôvodnosť nároku je neopodstatnená. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňuje v súvislosti s konaním Okresného súdu Svidník vo veci sp. zn. 2Csp/26/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.07.2018, č.k. 20Co/36/2018-89, v ktorom bola úspešnou žalobkyňou, keď bolo rozhodnuté o určení nepriateľností zmluvných podmienok a o povinnosti žalovaného vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 501,92 Eur, všetko v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzavretou stranami sporu. Odvolací súd preto rovnako, ako aj súd prvej inštancie má za to, že žalovaný v súvislosti s uvedenou úverovou zmluvou si uplatňoval sumy, na ktoré nemal nárok. Takého konanie žalovaného, ktorý sa chcel obohatiť na úkor spotrebiteľky, žalobkyne, je nutné považovať za porušenie práva

spotrebiteľa, ktorý si ho úspešne uplatnil na súde. Z uvedeného vypláva, že tvrdenie odvolateľa, že nie je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je správnym.

13. Vo vzťahu k námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd ustáli skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (viď rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu v tom - ktorom štádiu civilného procesu. Odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Je treba tiež uviesť čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednanom prípade si však žalobkyňa sama uplatnila svoje práva úspešnou žalobou proti žalovanému.

15. K odvolateľom tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom.

16. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

18. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť napr. úspešná

obrana spotrebiteľa v konaní o zaplatenie nárokov, dožadovanie sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, vydania bezdôvodného obohatenia a iné. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobkyne, ktorá si po úspešnom uplatnení žaloby voči žalovanému uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie za rozpore so zákonom.

19. Možno súhlasiť s názorom, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. V prejednávanvej veci však bol to práve žalovaný, ktorý sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 501,92 eur, vydania ktorého sa žalobkyňa musela úspešne domáhať v inom konaní, a to v súvislosti so stranami uzavretou Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.20013, a v ktorom konaní boli určené aj neprijateľné zmluvné podmienky. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalovaný prijal od žalobkyne plnenie z úverovej zmluvy, na ktoré nemal zákonný nárok a pri uzavretí ktorej neboli dodržané všetky zákonné náležitosti. Takéto konanie žalovaného bolo nepochybne nielen že spôsobilé prívodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu, ale jej túto ujmu aj spôsobilo. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

20. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd poukazuje na to, že v konaní o žalobe žalobkyne vo veci sp. zn. 2Csp/26/2017 sa táto úspešne voči žalovaného domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 501,92 eur, ako aj vyslovenia neplatnosti konkrétnych zmluvných podmienok, od čoho prvoinštančný súd odvodzoval ustálenie výšky priznaného zadosťučinenia v predmetnej veci. Aj odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia v tomto konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Na uvedenom nemôže mať vplyv ani tvrdenie odvolateľa, že žalobkyňa podala viac žalôb, lebo ak tak urobila vo vzťahu v iných ďalších konaniach, v ktorých bola ako spotrebiteľka úspešnou stranou sporu, zákon jej takúto možnosť dáva, lebo ju neobmedzuje na podanie iba jednej žaloby. V každom konaní sa totiž bude individuálne posudzovať ten-ktorý jej nárok.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 501,92 eur ako vecne správny potvrdil (§ 387 CSP).

22. Vo vzťahu k výroku IV. o trovách konania odvolací súd uvádza, že zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť ich úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, a to náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), napr. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

23. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

24. Civilný sporový poriadok vo vzťahu k trovám konania upravuje dve skutkové podstaty. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Napatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V takýchto prípadoch je vhodným riešením to, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu (pozri aj Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.Beck v Prahe, 2016, strana 926 - 927).

25. Predmetom konania v danej prejednávanej veci samej bol nárok žalobkyne na zaplatenie požadovanej sumy z titulu primeraného finančného zadosťučinenia. Pri podaní žaloby požadovala žalobkyňa zaplatenie sumy 1.001,92 eur, avšak po preskúmaní všetkých okolností prípadu, považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobkyňi finančné zadosťučinenie v sume 501,92 eur. Žalobkyňa tak bola podaním žaloby čo do základu úspešná, otázná bola len výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela práve od úvahy súdu.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo štvrtom výroku týkajúcom sa trov konania rozhodol správne, keď správne posúdil, že žalobkyňa bola v konaní čo do jeho základu plne úspešná z dôvodu, že iba výška primeraného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu. Preto bol aj uvedený výrok rozsudku ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdený.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, tak, že úspešnej žalobkyňi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).